

Libris **RO**

Editor: Anca EFTIME
Respect pentru oameni și cărți

Redactor: Ioana SOCOLESCU

DTP: Simona RĂDULESCU

The Season, Jonah Lisa Dyer și Stephen Dyer

Copyright © 2016 Temple Hill Publishing

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.

© 2019, Editura Epica.

ISBN: 978-606-8754-63-5

București, 2019

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează

Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DYER, JONAH LISA

Primul meu bal / Jonah Lisa Dyer și Stephen Dyer ; trad. din lb.
engleză de Iulia Dromereschi. - București : Epica, 2019

ISBN 978-606-8754-63-5

I. Dyer, Stephen
821.111

JONAH LISA DYER ȘI STEPHEN DYER

*Primul
meu Bal*

Traducere din limba engleză și note de
IULIA DROMERESCHI

EPICA
București, 2019

The Author: Jonathan Lethbridge
Copyright © 2010 Jonathan Lethbridge

Pentru tații noștri care au ținut flacăra vie mereu.

Unu

În care Megan află cum e să fii trăsnit din senin

În prelungiri, echipa noastră era cu un gol în urmă. Lachelle a început să construiască la mijlocul terenului, pasându-i lui Mariah, care a trimis mingea la Lindsay, în colțul drept al terenului. Lindsay și-a depășit adversara la marcaj, pe linia de fund, apoi a șutat lateral, către careul mic. Cat s-a interpus, distrăgând atenția fundașului care o marca și a portarului, apoi a lăsat mingea să-i treacă printre picioare, neatinsă. Era o fază executată superb, pe care o exersaserăm non-stop. Acum, am ajuns în careul mic. Poarta se căsca, larg deschisă. Tot ce trebuia să fac era să trimit ușurel balonul în ea. Dar, fiindcă eram nerăbdătoare și mă vedeam deja marcând un gol fabulos, am șutat prea tare. Mingea a ricoșat în bara transversală și a ieșit din teren.

Mulțimea protesta, iar eu stăteam acolo, distrusă. Tocmai am ratat o lovitură superușoară, care ne-ar fi asigurat un scor egal în primul nostru meci din campionatul universităților. *Bravo, Megan!* mi-am spus. *Felicitări!* Un minut mai târziu, s-a auzit fluierul arbitrului. Universitatea din Oklahoma — Universitatea Metodistă de Sud, scor 2-1.

Am tras un șut în doзаторul de apă. Îmi croiam drum spre scaunele de la marginea terenului, când antrenorul Nash s-a apropiat de mine.

— Hei, termină! mi-a strigat, apoi s-a încruntat și am simțit cum dezamăgirea ei mă inunda. Ce ai învățat din treaba asta?

— Să nu fiu tâmpită?

— Stăpânire de sine, mi-a zis antrenorul, a nu știu câta oară în ultimul an. Indiferent de circumstanțe, trebuie să-ți păstrezi stăpânirea de sine și să dai randament sub presiune. Să fii bun constant e mult mai OK decât să fii strălucit din când în când.

— Îmi pare rău, am spus.

— Nu mă interesează scuzele tale.

Au! Asta a durut.

— Am dezamăgit pe toată lumea, am zis eu lăsând privirea în pământ.

— Așa-i.

Din nou — au! Dar de data asta mi-a ridicat bărbia și m-a privit drept în ochi.

— Ascultă: o să înscrii o grămadă de goluri pentru noi anul ăsta.

Tonul ei s-a îndulcit și, din dură, atitudinea ei a devenit protectoare.

— Totul se va rezolva, da?

Am încuviințat, iar ea m-a îmbrățișat.

— Ai memoria scurtă. Du-te la cabinetul medical, m-a îndemnat antrenorul, gesticulând spre tăietura de pe gamba mea.

— Aha, i-am răspuns, dar tot mă simțeam ca și cum mi-ar fi murit câinele.

— Ne vedem luni.

Cat se îndrepta spre mine. Catalina Esmeralda Graciela — numită și „Cat” — Martinez era cea mai bună prietenă a mea dintre colegile de echipă, cea care mă ajuta pe partea de joc

și singura suficient de curajoasă ca să mă abordeze în asemenea condiții. Ne știam de la doisprezece ani și jucaserăm fotbal american de club împreună, în echipa Râșii DeSoto; acum făceam parte din echipa Poneii. Participasem la *quinceañera*¹ ei și îi distrusesem *piñata*² de la prima lovitură. Găsiseră bomboane împrăștiate până în stradă.

— Hai, ratato! mi-a spus, luându-mă pe după umeri.

Am izbucnit în râs. Ca de obicei, știa ce să spună.

— Du-te tu. Lasă-mă-n durerea mea.

De data asta a râs ea.

— Bine. Vrei un șervețel, o batistă, ceva de genul?

— Nu. Am măneca la îndemână.

— Ne vedem marți seară, da?

Serile de marți erau rezervate pentru TV — o tradiție sacră între prietene.

— Normal, am confirmat, în timp ce Cat se îndrepta spre vestiar.

— Dă-mi un SMS mai încolo! mi-a strigat peste umăr.

După ce a plecat toată lumea, m-am așezat și mi-am examinat tibia. Sângele curgea de-a lungul pielii jupuite. Altă cicatrice! Și nu m-am ales cu nimic în schimbul ei. În fotbal șansele de a marca sunt rare, iar treaba mea, ca atacant, e să profit de ele. Eșecul meu de azi ne-a costat un punct foarte prețios. Mi-am scos câteva fire de iarbă din rană, am privit dincolo de terenul Westcott, mijind ochii în soarele zilei de august, și m-am întrebam dacă poate fi mai rău de atât.

N-a trebuit să aștept mult.

¹ În cultura latino-americană, vârsta de cincisprezece ani marchează pentru fete debutul în societate și este sărbătorită în mod deosebit, inclusiv printr-o slujbă religioasă. (N. red.)

² În cultura latino-americană, un recipient decorativ umplut cu dulciuri, suspendat la înălțime, pe care copiii îl lovesc în joacă, la petreceri aniversare și de Crăciun. (N. red.)

Am ridicat privirea. Era soră-mea, Julia. Era mai înaltă și mai drăguță decât mine. Avea păr blond, ochi izbitori, albastru-deschis și o piele fără cusur. Puțini ar fi ghicit că suntem gemene: rezultatul a două ovule separate, nu al unuia singur.

— Ai văzut meciul?

A încuviințat din cap, dar rămânând la distanță.

— Nu-mi place să aduc alte vești proaste, dar trebuie să vezi asta.

Julia mi-a întins telefonul ei, iar în *browser* fusese deschisă pagina online a ziarului *The Dallas Morning News*.

Clubul Bluebonnet enumeră debutantele anului 2016, anunța titlul. Am citit în diagonală. Bla-bla-bla, sunt mândri să le anunțe pe Ashley Harriet Abernathy, Lauren Eloise Battle, Ashley Diann Kohlberg, Margaret Abigail Lucas, Julia Scott McKnight, Megan Lucille McKnight, Sydney Jane Pennybacker...

Stai așa! *Megan Lucille McKnight?! Trebuia să fie o eroare, fiindcă EU sunt aia!*

— Te-a... sunat mama? am întrebat.

— Nu.

— Ți-a trimis vreun SMS?

Julia clătina din cap. Nu-mi venea să cred. Îmi venea să țip, să fac spume la gură, să-i dau cuiva un pumn. Dar mama era la șaptezeci de kilometri distanță, la fermă. Am citit mai departe.

La finalul articolului, erau pozele. Șapte fete împopoțonate, rânjind larg, care în curând urmau să-și ia în primire locurile alocate în panteonul debutantelor Bluebonnet — un rol rar și foarte dorit într-o tradiție care data tocmai din 1884, așa cum ne reamintea mereu mama. Poza mea era o idioțenie. O făcusem în chip de ofertă de pace, după ce mama se plânsese ani de zile că singurele fotografii pe care le are cu mine mă înfățișează pozând lângă o minge de fotbal, sprijinită într-un genunchi.

Pentru acea amintire de neprețuit, nu precupețise nicio cheltuială. Angajase o stilistă, mă obligase să port o rochie Stella McCartney cu decolteu adânc și alesese un fotograf care insistase să pozez în amurg, printre tufele de mirt, de-a lungul pâraului Turtle. Îmi sprijineam mâna, în aparență nonșalant, pe o creangă, zâmbind cu toată gura; arătam ca o țopârlancă peste care a dat norocul și a găsit un cupon pentru o ședință de machiaj. Nici în cele mai negre coșmaruri nu-mi imaginasem că un an mai târziu voi apărea în cel mai citit ziar din oraș, sub un anunț despre o licitație de virgine.

— Poate-i o greșeală? am întrebat eu plină de speranță, înapoiindu-i Juliei telefonul.

Julia tăcea. Absolvise cursul de matematică avansată în al doilea an de liceu și acum se specializa în inginerie structurală. La fel ca multe fete extrem de inteligente, a învățat de la o vârstă fragedă că de multe ori tăcerea e o tactică bună.

— OK, am zis. Fac un duș și mergem la ea, să vedem ce-are de zis.

Julia a zâmbit nițel cam prea larg și m-a anunțat:

— O să fac popcorn.

Julia era la volan, ca să-mi pot ține ridicat piciorul rănit. N-a fost nevoie de copci, dar preparatorii fizici au clătit rana abundent cu peroxid de hidrogen, au stropit-o cu Neosporin și au aplicat un bandaj, spunându-mi să țin piciorul ridicat o vreme, ca să opresc sângerarea. Așa că o jumătate de oră, pe drumul de la Dallas la fermă, mi-am sprijinit piciorul de bord, privind pe geam și întrebându-mă de ce voia mama să-mi distrugă viața. Julia, încă suferind după despărțirea de prietenul ei, Tyler, cu care avusese o relație lungă, alesese muzica formației Tame Impala pentru un fundal sonor deprimant. Doar ploaia mai lipsea.

Un adevăr general valabil susține că, mai devreme sau mai târziu, toate fetele ajung la concluzia că mamele lor sunt nebune și, deși auzeam de ceva vreme zornăitul piulițelor și al șuruburilor slăbite din mintea lui Lucy McKnight, treaba asta era prea de tot chiar și pentru ea. Nu eram deloc potrivită pentru debut! Nici pe departe. Și n-o spun din modestie. Când nu asortam pantalonii scurți de fâș cu șlapi, purtam blugi prespălați, tricouri vechi și bocanci. Îmi cumpăram braziere sport de la Hanes și chiloți de bumbac, în pachete angro. Aveam pistrii și bronz de tractoristă, iar părul meu, care poate fi descris drept „șaten”, era mereu prins în coadă, mai puțin în timpul antrenamentelor și al meciurilor, când adăugam o bentiță stil Alex Morgan, făcută din bandă elastică roz. Buzele mi-erău mereu crăpate, fiindcă trăiam într-o continuă stare de semideshidratare, iar unghiile mele erau roase și murdare. Picioarele mele musculoase erau zdrelite, iar partea superioară a trupului — costelivă ca un pui la frigare, din cauza miilor de ore petrecute alergând sub soarele texan.

— Până la urmă, a luat-o complet razna, i-am spus Juliei.

Cu gura pungă, păstra tăcerea și nu-și desprindea privirea de la drum.

Julia debutantă: avea sens. Era delicată ca o ușă glisantă japoneză, iar băieții amorezați picau după ea ca muștele. Era deșteaptă și doar datorită ei apartamentul nostru arăta mai degrabă ca desprins din *HGTV*¹ decât din *Hoarders*². Sincer, era exact genul de fată pe care, în mod normal, aș fi disprețuit-o: făcea parte din grupul studentesc Pi Phi, se îmbrăca cu gust, era manierată, avea note bune și era superpricepută la toate treburile alea de fete la care eu dădeam rateu după rateu, cum ar fi fluturatul genelor,

¹ Canal de televiziune american care oferă idei pentru decorarea și designul locuințelor. (N. tr.)

² Serial TV american în care protagoniștii suferind de colecționarea compulsivă a obiectelor își împărtășesc experiențele. (N. tr.)

machiajul și tehnicile de flirt. Dar, fiindcă era singura mea soră și fostă camaradă de pântec matern, o iubeam enorm, și vai de cei care o amenințau cumva!

A virat pe Șoseaua 47, singura de pe Autostrada I-35 pe care apucam de fiecare dată, și apoi a făcut stânga, pe FM 89. După încă doi kilometri, am ajuns la fermă. Când am văzut marginea gardului de lemn și sârmă care marca granița de vest a fermei Aberdeen, am pus cu grijă piciorul rănit în pământ și m-am pregătit de luptă.

— MAMĂ! am urlat. MAMĂĂĂĂ!

Niciun răspuns. Am rămas în holul de la intrare al clădirii principale. *Se ascunde fiindcă-i e teamă să-și arate fața*, mi-am spus. *Ce lașă!*

Julia, cu poșeta agățată de braț, a apărut în spatele mele. Era clar că se amuza, ca un copil care privește ploaia de confetti în timpul paradei de Ziua Independenței. M-am încruntat și am înconjurat casa scării, apoi am luat-o pe hol și am năvălit în biroul tatei.

Când ușa s-a izbit de perete, tata a sărit de pe scaun.

— Bună, ne-a salutat el, clipind.

La TV se transmitea un meci de fotbal între echipe studentești. Dragul de el adormise pe canapea. Cizmele lui prăfuite zăceau sub măsuța de cafea.

— Ai ceva să-mi spui, tată? am întrebat.

— Nu, a răspuns el încet.

Julia, mulțumită să mă urmeze, a intrat după mine.

— Ești sigur?

Aha, acum și-a amintit. Și-a trecut mâna prin păr, ca să tragă de timp. La patruzeci și șase de ani, părul lui era încă arămiu și des, doar cu o umbră cenușie la tâmple. O viață de mijit ochii în

soare îi săpase riduri în jurul ochilor căprui, însă tot părea tânăr și era chipeș. Era în formă. Călărind după după vite, în fiecare zi, era musculos și rezistent. Fizicul lui Angus McKnight al III-lea se potrivea perfect cu identitatea lui: un cowboy foarte muncitor.

— Păi, ăăă, probabil te referi la...

— Știi, când îți scoți flica la vânzare, ar fi politicos să i-o spui.

— Draga mea, nu te-am scos la vânzare. Am fost la fel de surprins ca tine.

— Mă îndoiesc, am spus, fără să cedez.

Tata a încercat să-i arunce Juliei cea mai rugătoare privire de care era în stare, sperând să obțină sprijin.

— Normal că aveam de gând să-ți spunem...

Pe hol răsunau pași. Tata privea peste umărul meu. Să fi venit cavaleria? Chiar așa era.

Mama, Lucy McKnight, a pășit în birou scoțându-și mânușile de grădinărit. Cu doi centimetri mai înaltă decât mine — avea un metru șaptezeci și doi de centimetri —, era o apariție deosebită, chiar dacă se mai înmuiase ici-colo. Era la vârsta la care femeile încep să se gândească la beneficiile chirurgiei plastice și știam că avea de gând să înceapă cât mai repede, iar asta din două motive: fiindcă îți duci mașina la mecanic în clipa în care auzi motorul tușind și pentru că, dacă operațiile sunt făcute cum trebuie, poți pune schimbarea pe seama unui nou stil de viață și a unui nou antrenor personal.

Mama deborda de eleganță, iar azi reușise, în felul acela magic și misterios care e apanajul doar anumitor femei, să facă o cămașă albastră de bumbac, o pereche de blugi și o pălărie de soare să arate ca o toaletă desprinsă dintr-un catalog de modă.

— Ai o poșetă nouă, Julia? a întrebat mama.

— Megan tocmai întreba despre...

— Știi de ce e aici, Angus, i-a tăiat ea vorba, apoi s-a întors spre mine. Îmi pare rău că ai aflat așa. Firește că voiam să-ți

spunem în weekend. Habar n-aveam că se va publica azi în ziar. Și totuși, nu contează: totul e aranjat deja.

— Dar ți-am spus *săptămâna trecută* că nu vreau să-mi fac debutul niciodată. Îți amintești?

— Ți-am luat părerea în considerare, a răspuns mama blând, dar nu cred că înțelegi: e o ocazie unică și n-o poți rata.

— Poate n-ai remarcat: cu școala, antrenamentele și meciurile, am destule pe cap.

— Am luat și asta în considerare, însă un debut te seacă atât fizic, cât și emoțional, și trebuie să fii în cea mai bună formă. Îți sugerez să-ți iei liber de la fotbal vara asta.

Dumnezeule mare, era mai rău decât crezusem! Am încercat să domolesc furia care clocotea în interiorul meu, croindu-și drum spre suprafață, ca o erupție vulcanică.

— Mamă, dacă tu crezi c-aș renunța la fotbal ca să valsez și să învăț să beau ceai, greșești. Ai luat-o razna.

— Înțeleg cum te simți...

— Ba nu, m-am răstit.

— Îți cer să renunți la un singur sezon de fotbal din douăzeci.

— Îmi ceri un an de posibilitate de joc din patru ani de facultate. Îmi ceri să renunț la orice șansă de a face parte din echipa națională.

Privirea ei compătimitoare era elocventă, însă tot a terminat de bătut ultimul cui.

— Draga mea, ai douăzeci de ani. E prea târziu.

— Am fost invitată în cantonamentul regional, anul trecut!

Fusesem în Kansas City timp de trei săptămâni, în vara anterioară, ca să dau probă pentru echipa națională de junioare, împreună cu alte două sute de fete. Pe scurt, a fost o experiență umilitoare și mă întorsesem rapid acasă.

— Știu că, lăsând deoparte emoțiile prin care treci acum, vei învăța multe, te vei dezvolta enorm și vei avea amintiri de prețuit o viață întreagă.

— „Prețuit”? am întrebat. E de prețuit să învăț să-mi asortez pantofii cu poșeta ori să folosesc cuvântul „divin”?

— Moda și manierele înseamnă mult mai mult de-atât, a spus prudent mama. Deși ți-ar prinde tare bine să lucrezi la ambele.

— Nu. Nu mi-ar prinde bine, fiindcă n-o s-o fac. Ai complo-tat pe la spatele meu să mă trimiți, împopoțonată ca un pudel, la petreceri cu premii în bani pentru „Cea mai bună moară stricată” și „Cel mai fals zâmbet”. O să trebuiască să dansez cu băieții care nu-mi plac și să fiu drăguță cu o grămadă de oameni necunoscuți. Iar tu vrei să renunț la un an de fotbal pentru *privilegiul ăsta*?

M-am oprit și am inspirat adânc.

— E clar că zecile de ani în care ți-ai vopsit părul și ai înghițit produse de slăbit își spun cuvântul, am adăugat.

Tăcere. Mi-am dat seama că sărisem calul când mama a mijit ochii și a strâns din dinți, iar chipul ei a căpătat o nuanță stacojie.

— Nimănui nu-i plac cei care-o fac pe deșteptii, Megan.

— Mie da, am bravat eu. Eu îi *ador*.

Speram că, într-o zi, voi întâlni un băiat care-mi împărtășește opiniile, altfel eram pierdută.

Mama, o luptătoare de primă clasă, mi-a ignorat împunsătura și a redus spațiul dintre noi. Acum, fețele noastre aproape că se lipeau.

— Hai să... a intervenit tata, însă mama l-a redus la tăcere.

— E o nebunie, Angus. Ai fost și tu de acord.

Tata a ridicat mâinile în aer și s-a dat înapoi, iar mama s-a întors spre mine.

— Am făcut multe eforturi ca tu și Julia să fiți invitate să debutați anul ăsta. Pur și simplu nu s-a mai auzit ca două surori să debuteze deodată, dar...

— Nu-mi pasă pe cine ai mituit.

— Ajunge! a strigat ea.

I-am aruncat o privire glacială, sfidătoare, însă mama a rămas pe poziții.

— Te iubesc mult, dar ești încăpățânată ca un catâr și ai impresia că le știi pe toate. Crede-mă, nu-i așa. Trei generații de femei din familia mea — străbunica ta, bunica ta, mătușa ta și eu — și-au făcut debutul în societate la Bluebonnet. Verișoara ta, Abby, și sora ta, Julia, vor debuta anul ăsta, și chiar dacă tu nu-ți dai seama ce înseamnă treaba asta, eu îmi dau seama. Într-o zi, foarte curând, cariera ta fotbalistică se va încheia și-o să te trezești într-o lume mult mai mare și mai complicată decât cea în care trăiești acum. Treaba mea e să mă asigur că ești pregătită pentru ea. Așa că hai să mă exprim clar: nu te-a întrebat nimeni dacă ești de acord.

— E așa de nedrept, mamă!

— Oare?

Întrebarea ei a rămas suspendată în aer, apoi mama și-a dus o mână la obraz. Era clar că o deranja ceva. Tata și-a pus o mână pe brațul ei.

— Ești bine? a întrebat-o.

Mama suferea din când în când de migrene, care păreau să sosească mereu la momentul oportun.

— Sunt bine, Angus.

Dar i-a permis să o conducă, încet, spre un scaun. S-a așezat greoi, privind soarele care se strecura prin perdele de parcă ar fi fost un vampir în zori.

Fierbeam de furie. Simțeam lacrimile adunându-se, în timp ce mânia mea creștea, însă nu știam ce să spun.

— Te u-urăsc, am mormăit, într-un târziu.

Slăbuță replică! M-am răsucit cu hotărâre pe călcâie și am ieșit din cameră.